

[K. Axel Nielsen.]

arbejdet har den højtærede justitsminister tilsluttet sig flertallets opfattelse og tiltrådt det ændringsforslag, hvorefter § 6, stk. 2, får følgende ordlyd:

„Har moderen inden for avlingstiden haft samleje med flere mænd, kan en sagsøgt dog kun anses som fader til barnet, såfremt der er væsentlig større sandsynlighed for, at barnet er avlet af ham end af en anden.“

Det følger heraf, at domstolene, hvor der ikke er væsentlig større sandsynlighed for, at en af flere mulige fædre er fader, må frifinde dem alle. Der sker altså det, at man på den ene side skærper betingelserne for at dømme, nemlig fra „mest sandsynlig“ til „væsentlig større sandsynlighed“, og at der på den anden side, når der dømmes, dømmes til faderskab.

Når mit parti har ment at kunne anbefale det høje ting at vedtage denne nye bestemmelse, skyldes det ikke alene de vanskeligheder, jeg har refereret, ved at formulere en bestemmelse, der lægger bidragspligt på en af de mulige fædre. Vi lægger naturligvis først og fremmest vægt på hensynet til barnet, der har krav på i alle de tilfælde, hvor det med rimelig sikkerhed kan lade sig gøre, at få en fader. Vi lægger endvidere vægt på, at det ubestridt fra alle sider må være det rigtige mål at stræbe efter faderskab eller frifindelse. Det, striden angår, er jo alene, om tiden nu er inde til at indføre denne rene og klare bestemmelse, der efter min opfattelse er bedst stemmende med retfærdighed.

Når det heroverfor gøres gældende, at den nye ordning vil koste samfundet et par hundrede tusind kroner, må jeg for det første gøre opmærksom på, at retfærdighed ikke måles i penge, dernæst at modstanderne jo selv erkender, at det, flertallet nu foreslår, vil man godt være med til at gennemføre, når mulighederne for med større sikkerhed end nu at fastslå faderskab er til stede, selv om det også fra den side erkendes, at der ikke foreløbig er udsigt til, at faderskab kan fastslås med 100 pct.s sikkerhed. Det ligger nær at spørge, om oppositionen vil gå med til nyordningen, når dens bekostning for samfundet er bragt ned til et mindre beløb. Og hvor sætter man grænsen? Vil man f. eks. gå med til

den nye regel, når bekostningen kun er 100 000 kr. eller 50 000 kr.? For det må dog stå klart for oppositionen, at ordningen, uanset hvor længe man venter, vil koste samfundet et eller andet beløb.

Vi lægger endvidere vægt på, at ordningen antagelig vil befri domstolene for en hel del ankesager. At samfundet derved sparer penge, konstaterer vi kun med tilfredshed.

Endelig lægger vi vægt på, at vort forslag vil skabe ensartet lovgivning i Danmark og Norge på dette område. Som bekendt nåede de i Danmark, Norge og Sverige nedsatte kommissioner til næsten ligelydende lovforslag. Norge har gennemført kommissionsforslaget. Hvis Danmark følger efter, er der vel håb om, at Sverige vil gøre det samme, hvorimod en afvigende lovgivning i Danmark vil betyde farvel til nordisk retsenhed på dette område, i hvert fald de følgende mange år. Med den stigende befolkningsudveksling i de nordiske lande får dette synspunkt stedse større betydning.

Som allerede nævnt stiller de to oppositionspartier forslag om at bevare den gældende lovgivning, hvorefter flere mulige fædre får pålagt fuld bidragspligt. Vi finder, at 18 000 kr., som bidragspligten i dag mindst andrager, er en urimelig straf for den, der måske kun ved en enkelt lejlighed har ladet sin natur gå over optugtelsen. Vi finder det upassende, at staten tjener penge på løsagtige kvinder, for det gør staten jo, når en kvinde har haft samleje med flere mænd, der alle bliver kendt bidragspligtige.

Vi tror ikke på, at vort forslag vil føre med sig, at der fødes flere børn uden for ægteskab. For det første ved den mand, der søger en kvindes selskab, vel som regel ikke noget om, at kvinden indlader sig med flere, og selv om han ved det, kan han ikke føle sig sikker på ikke at blive udlagt som fader. Endelig hører det vel til sjældenhederne, at parterne i sådanne situationer lader deres handlinger bestemme af økonomiske overvejelser.

Må jeg sluttelig udtrykke min forundring over, at det ærede medlem fru Erna Sørensen, der ved første behandling udtalte, at det er helt rigtigt, at man går bort fra at have flere bidragspligtige, og sagde, at noget sådant er usmageligt, nu står som med-